

Почни спочатку, Джорджіє!

КУПИТИ

Джорджія Малкейхі працює особистою помічницею, тож вона занадто зайнята, щоб думати про себе чи мріяти про майбутнє. Через кардинальні зміни життя її шефині, Джорджія залишає насичену роботу в Лос-Анджелесі та приїздить до рідного міста. Але вдома вона стикається з незручною правдою: порожнеча всередині така велика, що потрібно чимало часу, аби віднайти себе і зрозуміти, як жити далі.

Допомагаючи близькій подрузі навести лад у будинку перед пологами, Джорджія знаходить свій підлітковий записник. І її давні мрії зі щоденника стають путівником до нового шляху.

Однак справжні зміни в житті Джорджії відбуваються з несподіваною зустріччю Леві Феннінга. Він пропонує їй допомогти здійснити щось зі списку бажань. І Джорджія усвідомлює, що те, чого вона хоче насправді, може бути не лише на сторінках її щоденника. Треба лише навчитися відпускати минуле, яке стримує.

Розділ 1

Джорджія

Так, так, так.

Чергові зміни.

Крізь вітрове скло з мокрого від поту сидіння мого старого «пріуса» я з недовірою витріщаюся на фасад магазину. Його ледь можна було впізнати. Востаннє, коли я тут була, над входом на червоно-помаранчевій вивісці виднілося «М ин & к е Н ля», замість «Магазин і кафе Нікеля», а на вітрині як-небудь висіло безліч білих рекламок. На кожній із цих криво прикріплених прямокутних рекламок червоним маркером було написано про тижневі розпродажі ящиків води чи пива, свинячих шкурок і паперових рушників.

Правду кажучи, магазин був таким самим щоразу, коли я туди заходила: і в дитинстві, і в підлітковому віці, і під час мого останнього візиту.

Зараз «Нікель» зовсім інший. Колись тьмянний та брудний фасад охайно помалювали в яскраво-білий ко-лір, нова вивіска має вишуканий вінтажний вигляд та ідеально рівно висить над блискучо чистою вітриною. Замість кривих рекламок — гідні інстаграму зображення в'язаних кошиків, кожен з яких наповнений свіжими продуктами та хлібом, і яскравих скляних банок, повних консервації та джему.

«Що за чортівня», — бурмочу собі під ніс, хоча і не знаю, чому така здивована. Бел уже декілька місяців тараторить про зміни в нашому колись непримітно-му, трохи пошарпаному рідному містечку Дарентвіллі, що в штаті Вірджинія. Магазины, туризм, оновлена територія біля річки допомогли моїй найкращій подрузі внести корективи й у її життя. Бел переїхала з мегаполіса в маленьке містечко, із чайлдфрі перетворилася в майбутню маму, а замість постійної роботи в офісі, обрала посаду консультантки з неповною зайнятістю, та ще й працює дистанційно.

Побачивши цю оновлену версію «Нікеля», я мала б радіти за Ерні Нікеля, який керував цим закладом бозна-скільки, і за Бел, якій, мабуть, ця нова версія дуже подобається. Однак мені якось сумно та ніяково, і не лише тому,

що, найімовірніше, полуничний коктейль, який я хотіла замовити, тут більше не продають.

Я починаю дратуватися через те, що оновлена вітрина так спантеличила, і в мене закрадаються майже непомітні сумніви щодо рішення сюди повернутися. Зиркнувши в дзеркало заднього виду, насуплююся від доказів свого спонтанного рішення поїхати з Лос-Анджелеса. Дві валі-зи, велика сумка та чотири найбільші чорні мішки для сміття вмістили все моє життя за останні дев'ять років.

І там безлад.

«І тут безлад», — думаю я, затуляючи очі долонями та важко зітхаючи. Понад чотири тисячі кілометрів у дорозі, і я вже навіть не думаю про те, що сталося з моїм життям за останній місяць. Про ті зміни, які залишили мене без роботи, без дому та без будь-яких планів на майбутнє. Кожні п'ять хвилин я чую від телефона уявну мелодію, яку встановила лише на Надю. Підсвідомо чекаю, що будь-якої миті вона зателефонує та скаже, що її раптові плани кардинально змінити своє життя — відмовитися від успішної кар'єри, світського життя в ЛА та цілковито незамінної особистої помічниці — були величезною помилкою.

«Для тебе так буде навіть краще, Джорджіє, — сказала Надя, коли вантажники пакували останні її речі. — Ти нарешті зможеш робити все, що тобі заманеться».

Ставлю галочку напроти пункту «Спальня» у списку для переїзду, не перестаючи посміхатись і кивати у відповідь, та щосили намагаюсь ігнорувати моторошну порожнечу в моїй голові від фрази «все, що тобі заманеться».

Надто пізно згадавши, що під час цієї поїздки через усю країну я пообіцяла собі перевіряти сповіщення значно рідше, тягнуся за телефоном. Чому просто не приклеїти його до моєї руки, їй-богу.

На екрані світиться лише одне сповіщення від Бел. Я бачу безліч емоджі, які б мали передати її захоплення від мого раптового переїзду: хлопавка, усміхнене обличчя з очима-серцями, дві жіночки з кролячими вухками-плейбой, які стоять у дивній позі, серця, що виблискують. Повідомлення зовсім не в дусі «можеш зробити це негайно?», якого було так багато в

моєму житті останніми роками. Хоча воно нагадує, що можливість провести час із Бел — єдине, що допоможе заповнити цю моторошну порожнечу всередині.

Щонайменше я справді хочу з нею побачитись.

Я глибоко вдихаю, збираючись з духом. Так, потрібно зайти всередину, замовити улюблений молочний коктейль Бел, поїхати до її нового будинку та запропонувати допомогу в усьому, що потрібно. «Ти без проблем з таким впораєшся», — кажу собі, відстібаючи ремінь безпеки. «Це звично для тебе». Перед виходом з авто кладу телефон на центральну консоль, борючись зі спокусою взяти його із собою, але все ж таки залишаюся вірною новому плану. Хоч щось у моєму житті матиме сенс відтоді, як Надя поїхала світ за очі після несподіваного звільнення. Згадую про Бел, яка під час нашої розмови минулого місяця благала мене приїхати, й відчиняю двері, витягуючи своє втомлене тіло з авто. Впевненість у моєму рішенні зникла в ту саму мить, як я побачила своє відображення в цій кришталєво-бездоганно-чистій вітрині. Одразу згадую, що напнула на себе сьогодні вранці в тому останньому огидному готельчику. На мені була стара, зношена біла майка, на яку, майже переконана, я вилила каву десь по дорозі до Теннессі, та лляний комбінезон до щиколоток, який мав вигляд, наче його витягли зі сміттевого мішка.

Я зовсім не схожа на дорослу жінку, яка спромоглася повноцінно влаштувати своє життя.

Я схожа на ту дев'ятнадцятирічну невдачу, яка поїхала з цього міста майже десять років тому.

Оглядаю стоянку та з полегшенням помічаю, що вона практично пуста. Лише один допотопний пікап самотньо чекає на повернення свого власника. Найімовірніше, це буде звичайний підліток, який там працює. Хтось, кого я не знаю і хто не знає мене. Можливо, як винагорода за всі невдачі, яких я зазнала протягом останніх декількох тижнів, все пройде швидко і легко, саме так, як мені потрібно.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ